

MIC. # 9079 (RAB. 2291)

ABRAHAM BEN DAVID, OF
POSQUI'ERES,

אברהם בן דוד

SHA'AR HA-KEDUSHAH

שער הקדושה

[15--]

SEPHARDIC SCRIPT

33
 ע"ז חז"ל / השגחת ש"ת
 ה' = ע"ר הוסתות = ע"ר הכתמים = ע"ר הספירה וה'
 ור המים = וכבר נדפלו כל השערים הללו עם ספר עזרה
 וטן דפוס וינז"ח (במט כספא שנת בשמך יגילון לפק)

ע"ה וקהלתך הוא מספר בעל הבעת
 הקדמה לראובן עקיב

בחינת לבנט כו עשיית הקדושה ט' אדם
 נהיך להקדש כששת השנים כמעט
 וכמתחשבת על דרך שמרוו כלל כל
 המקדש עצמו כשעתי פשוט הוין לו כנס צהם בעל חורחה לנ והתקדשותם והייתם
 קדושים לו ועמך לה לבזל סן הטמא ופין הטקור ופמך לה חטה כיההע ולרה
 זכר ומע כושה להחינה ולהקדש כשעז חנה גטע עטע כההכות והוא ין
 העשטם טרוכ כע אדם נכשיל ונכשהן נכחי עק סינהן ועל כן חיית להפע
 כהן ער זיהיו פשוטין ומוצטין לכל דורטיהן ואומ' תמלה מהיקן שרת קדושה הללו
 הנזכרות כפסוק הכ' הזה " ואפ"ש עוד מה בן אדם לקדושה שחמר פיטחס כן
 יאר טהרה מטחה לה קדושה ועמ' כ' הטקור כהן וכלל השמות השתהר ממט
 חו שיהר עלן יעבדי וכמו שקוממה כהל לו ע"י קשוע סן הנהרדי ומדאדי
 כמשוש הטומאה כמשוש כען מנפת והיסעות מטככות ומנושכות כזכ וזכה ורחייר
 הקה וכחיית הניגעים וטומאות המור ומגע שרשם ומצות הויסטן ותן הנהרה למשוש
 כען סבלה והזזה ו' ו' ו' ו' וחטם למטרע וכן לכל הקרכות למחופה ככה
 (טהרות הקדשים והנהיית מהן עקר טהור ממשטי הטומאה וכן יעשו הקוממה
 והחזק כמשוש העבדות והאסוהן כמו שאמק תק כשר עהור אל הטמאן ככל שן כי
 כי ככל שן נטמאן וק' וככה' ידעם אל הטמאן כהם וממאתם כס' וזכרתי להם
 עקרא טהור וטהור יהם יוסף אומן אכל יט הפרט סן פהעת הטומאה לפהעת
 העבדות והאסוהן כי הפרט ין העממות עקר טהור לבד מהפרט מן העבדות
 פהעה גבוה עקרא טהור וקדוש ופ"ר שלעם כעני והתקדשותם ויהייתם קדושים
 שרת יט לבו לברט מה הן שרן קדושות הללו ומפידושן תלמודי הפרט עוד כן טהרה
 לקדושה . דהמור כ' שיי קדושות הנזכרות כפסוק חזחה קדושת המעשה והטעה
 קדושת הלב ונקיורת החסדה הלא תראה מה שאמ' שאר הפסוק והייתם קדושים
 כי קדוש אתם מה אפ קדוש כמה אבה וכמע' אף אתם קדושי' כמע' וכמתטה
 הלא למדת עלא כן אדם קדוש עד שיהקדש מן העבירות כמתטה וכמע' ו
 והאדם שישמר את עצמו מנפיש הסמיות ומעפי העבדות טקרא טהור יהם

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

04232

ויעשה יוסף חת טב ונתן חת טב ונתן חת טב
ועשה יוסף חת טב ונתן חת טב ונתן חת טב

או חלק מחלקיו וזוהי ממדותיו ונתן חת טב ונתן חת טב
המותה לו שש דרך וזוהי ממדותיו ונתן חת טב ונתן חת טב
וזה למטה מט כוח תקצק ידוע סכודו וכמו ש כל החיות סאתה ומשקן מוס כלן
מבין מבול לעולם וכו' וכמו ש ידוע מושלם לו סאתה ממולק עלי וחקו את
כי הקדוש אמר לו מולת יתרתה כתיב את הכעס ידוע תחת חכמו וכל חפשהק
חזית היתה גד מן הערות שלם מרגע שלום החיות הערות לפי שהיצר
מתקדם ומתקשרן על חזרה להשיחו ולהסידק זכר חזק דרך היע משום אר
הארץ להטעם את כנסו ולגולא את כל תאוותיה בכל המדות וואחר שלמדו למלא
כל תאוותיהם לא המען ידוע כמותה ישוה בייסודו למלא מן החסוד הקל ומן
הקל אל החסוד ומן החסוד למלא מן החסוד עב שחולק לך טכוד עש והכסוד קני
עמוזיהת השולם שאין הן וכן וכן חכמו כמפר קהלת זק רע פטל
אשר נעשה חזק השמט ט חקיה אחר לכל וגם לבט הארץ מלא רע והוללת כ
כלכמו סמיכה נאחזו אל החסודם וכל חרטה עב הסוף ואחיה לך חסוד לשמה
למוך ועתה כלב טוב יתק כל עת יהיו כעך לכסו וזכרנו דאשך א יחסר ..
ראה חיים עם חשפה אשר אהבתה מן חיות הכלין של אשר המבוא ידך ככתך
שזה כי מין מושא ומענין ודעה וחכמה בשאול אשר איה הולך שמה כל
לדעת חנה הם שהסיק את הארץ ואולי לו דע כי נאות תמות ומין שעלם
מהך שכול מן המיתה ועוד אין לו שר והמת כבר סאתה זכרו גם אהבתה גם
שחיתת גם חזרתה ככר חזקה והכלב החסודא טוב מן חזקה המות ועלכן לא
החבי הסודת סעוד לך חסוד כשמה לחמך ט ככר דעה האלם את מעשך כל
אין לך רפון אחר אלא שימדה מן העולם לך חסוד כשמה נק כל עתהו כעך
לבעט נק עב הסנה ככה טאת הקוף ראה חיים עם חשפה אשר אהבת
ט חיה חלקך ק היה חסנה כשמה חסמה ודאות היצר ועל כן קמה כהחזרת
היתר כל אשר תמסא כך ככתך עשה הגדו חסנה כטהות וכשאת העביו
כי אין כשמה חסמה חזק לית דין ודעת וחכמה לית דין כלום אין פי שיעש
כשעשך וכן אמר כל המסכר לנו סאתה חסמה כעמד עו עק דרכו

אל

אשר הדע היום אמו לעשה כד ולמחר אומ ע... ו...
לצמוד על נפשו ולהלחם סמכותו כדי שהחלק מטענת מן הסדום שאין מעקר
לדחה מכל אשר השיג סמכותה כי התאוו המתעבדת על האדם היא מוכר
חכמה הסדומית. ועל כן נמשלה הרשעו אצבעו אחרי תאוות ככהמות כמטה
אדם סקר כל ילן נמשל ככהמות נדמו. ואמ' החכם ומנויודע חת כפי האדם
העלה הוא למוע' נדוח קטלן חירדה היא למטה לארץ אל. כל על פט הסדקים
שהיא עולה למעלה יש מו שאמ' שאין כאן התמיהה. ואע אומ' כי מלתהיו תפח
על התמיה' אך כי עטן הדבר כאן הוא כי אמו למע' מזה הכל הולך אל מקום אחד
הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. כלמ' אין הפרט במיתק בין סדק' וכן
הרשעם ואף לא בין האדם והחמה כי כולם ימורן וישוכו אל העפר. ואין
כל החיים שטר מטלה בין זה לזה. ומי מוכר במעלה הנפשות אם תעלה פט
הצדיק למע' ואם תרד פט הרשע הנמשלת כסדומית למטה לארץ כלמ' למטה
מן הארץ והיא שאלו הפמוקת אין בכל החיים מני שיסר סאותה מעלה אל לחיות
לכח. והעטן הזה ידוע הוא מן החכמה אבל החכמים בעל המחשבה. אין
בה מופת בעטן חיים ומיתקן כיהן טוין זה לזה ופל כן אמו ומי ארע כלמ' ומי
יכיר במעלהם. כי לו מעלהם היתה מופתת היו הטפסוס והחכמים טוין כ'
בהכנסה. אלא שאין בה אור נמופת בחייהם וכמיתקן. והנה כי הנפשו כולן שכות
אל מקום תאוות והעלם בחייהם. כי כפט הצדק הלקוחה מן השכל והמתאווה
בחייה למקום מוצאה והמתקנת להיות ולצמוד כמקום אשר חוצבה מטעם כוס
שית ישוכ כמות. וסדוקה מן חטף ופט הרשעה מתאווה כהכל העולם
וכהטאותו ולא זכרה מוטאותה מקדם תשוב כמתן א מקום תאוותה. ואלו ככח
העולם כדרך שלא יצטרך האדם לתאות היצר ולא יתאוה לא למאכל ולא לשמוש
כח היתה תקנה גולה לרשעם האכותן כהמותן והנחיים כמתן. אך כ היה
הפסד גחל כטכר הצדיק' שהם נלחמין בהמותן המור לכוח דעתם לעת קובכ
ושכרן מרובה פד אין קקר ותכלה כמשה שן לא ראתה אים זולקך ישקה למחכה
ל. ואחרי שהיה רבון וכדא עלם כדכחו וככא אתהאדם יחיה נעשה לעצמו
ככנץ והטיל עלו אחבת העולם ותאותו כמון שאמו הסת' נם את העולם נתן כלם
וצוה עליהם מכות פהה ורביה כדי לעט את פלמו כמשה לא רבו כדחה לשכת יצק.

ואזה זמנה י... שורדק באשתו ולא באשתה כדור והזקיר עליו
אזהרה וכמה שנים עלה שמה לכן אנו כהכין לבדור את האותיות מהן האסור
וקבל השכר מפנין שלם הטען כי האובדן הזה הוא עליו שנה מצות עשה
ואחת לך לאדם ולא שתי אחרת בסותה ושפתה לא יאן יציע. והאקיים שני עשן
ואחד לך שכר הרבה יש בדבר. והמפסיד את שכרו בקולמוסו ומאבד
מהיותו כמעט מתע כותנו ראוי להקלח בער סכל ופתי. ושתה יש עליו לומר
ולכחין איזו המתעבה הכבוס במעשה הזה ואיזו היא המתעבה המקלקלת אותו
והמפסידת את שכרו והמפסידת עליו רעה תחת טובה. וזהו דרשתי וחקרתי
במעט שלב ומצאתי תוכן המעשה הזה על ל' כוונות לבר. ועל החמושות לה
מצאתו ומן קל כוונות מצאתי שהן שלש שהן שקד קבול השכר. והל' קבול
היא לקבול השכר ושכרה מן השלש והרי אפי' מפסיד הרבה על אפניהם.
הארבע כוונות אשר המעשה הזה כדון עליהם הא' לשם פחד ורביה והיא כבוס
מכולם. ב' הוא מקיים כה שתי מצות עשה והכ' לשקון הולך שמו אצלם נחמדים
הראשונים קשה להשיג וקשה ללמד אמצעים קשה ללמד ויפה ללמד. י' מוטף כך
הולך יוצא מלבן ומורו. וגם ז' קבוס שמשכת באשת פחד ורבה. והל' אשפ
שאין כה לא זה ולא זה כגון שילדה אשתו והיא מוסקת אל אשה משוקקת אליו.
והיא מטרסה שהיא משהגלת ומרצה לפעול ומשקטת את עצמה לפעול בעבור
שיוק דעת עליה וכן בעת צאת לדרך שהיא משוקקת אליו. ג' על אלה יש קבול
שם ואיזו היא מצות העשה שאמנה תורה דמיון שארה בסותה שהן צרפ האשה
והטאורסה. והל' שהיא מכוון לצדור את עצמו כה מן העשה כדי שלא יתאזק
לעברה שהו' רוחה את יצרו וצד עליו ומתעוזה אל הצדור החזק. ג' זו ישנה שכר
אבל לא כדאסוות לפי שקוף יכול לרחות את יצרו ולבכוש את תולדותו בעטן שאמקל
אכר קטן יש באדם משביש רעב מדעשו שבע. ושד אמרו יצד תסור
ואשה יתה שמש דוחה וימין מקדבת. מהן מי שבוטע לבך שיא שבע מן החיית
כדי שלא ירעב ויתאזק לאיסור כוסתו לגומה וישלע שכר באדם שאל להעבור
יום אחרי כלא טורח צול ולא ימות ולא יחלה ולא יבצע קרבה ואשפב הוא חובל מעט
כדק שאר בטאורסה שאינו סתם על אותה אכלה וחזק מקבל עליה שכר אמורה
את כשמו מעאדמה ואיבומצטער ואיבו רובה לעצ איתה כעטן ש' צדק אובל

לשוכע

(אזכרנא ואחתי עמל נפשו איש חסד .. הרי לו חל כמות הנבוכות להמשיך
 חזה .. אך יש הפרש בין הכונה ה' ל' ראשונות כי הראשונות הם יתבונן (פסם
 הנבוכות שאחריו יש לו שבר צדל כחדם שקוף מקיים תמונה בהלכה .. ואם לא
 יתבונן לעצם הנבוכה לא לקבל להפך עצמו נם הוא יש לו שבר כחדם שעשה
 מצוה שלא בכונה אך לא כמותסין לעם מצוה .. והנכונם ה' אם לא יתבונן לגדור
 עצמו מן העטרה אלא להפחת עצמו הוא מותבונן אין לו שבר על כלם כ' הוא
 אינו לא ללך ולא לשמחת האשה כי אמרת שאיפה מצוה לו .. ואם הוא עדין לאונת
 דבר מתלות היצר כקד הוא לוקן שבר לעשהו ויתקח סתת שיכלל בהמן האיסור
 ואם לא יתבונן הנה הוא בדרך הפתה היצר וקרוב הוא להפסד ורחוק מן הטבר
 אבל מושאיו צדק לחד ואין יצרו נוסר עליו והוא מעורר את תאוותו ומטיח עצמו
 להקושי ותלות כדי להשיב את יצרו לתלות תאוות לבו מהנאת העולם והאור-תו
 נם אין בו חמת מ' הדרכים הראשונות ומאי הוא הדרך לעצת היצור שאמרם
 כמתלה ראה חיים עם האשה אשר אהבת כי היא תלקך בחיים ומן ההייר יפאלו
 ויפשו אל האיסור נעל זה אמרו רבות' המקשה עצמו לדעת יחא כבוד אמר
 ולמא חסור מעום דקא מגרה יצהר בפטיק .. והעשה מעשה הזה דומה
 לחדם שהוא טבע ואופל יתר מדאי ושונה יותר מדאי עי שהוא משהכר ומקיר
 ומתלבך כען זה וחד דומה לסדמה ס' כן הכהנה אוכלת עי שיאחזקה דס' ותמות
 ער יש מותשבות אחרות .. המקלקלות את המעשה הקוה והמפסידות את שכר
 והמתלשט עליו רעה תחת טובה ועלם העון תחת קטל השכר וכן בחזית שטען
 טבה' הטא א' טקן וכחות את המוחים והטעמים כי לו כע הטע מצות כע
 אסת' משענ' .. כע חנוסה כע שחזה כע טקן כע תמונה .. ק' כע מורדות כע
 מהחכ כע שברות כע גדות הלב כע פרבוס' כע חנוסה .. א' ל' וטע' לא
 תערו אתה לכבס ו' מ' ס' א' א' טקן שלא ישתה חדם כבוס זה ויקן עינו כבוס
 אחר .. ואמ' ר' ט' לא נכרה אלא לשתי טעין .. שאל את אחי עלם מפטמה
 כעך יטפס ביותר אמ' להם כשהוא מספר עמי אלא איבן מספר אלא סח' חלעד
 מנה טפח ומכסח טפח וזוהי טעין שפשו עלי .. אמ' ר' לו מה טעם כה שלא
 אהן דעני פ' א' אחרת נמנ' כע כמים להמונות .. והרי אמרש את
 העפסם הלל כדו יוכין מהן את ר' א' מעשה כ' מה שאמר שזו מספר שני

כשנתעמות פי' כלל הנה' דוק במילי דרשמוט שהיה צורך להשמוט אי טמי שהיה
צדק לרבותה כענין שהיה לו כעש פמו והוא צדק לרבותה שאיכור שאי לטובל עד
שופיוססה כענין הזה הוא רשאי לזכר עמה ולרבותה בכל עניני רצוני אבל אם מיט
צדק לרבותה איכור רשאי לזכר עמה ברכהם אחיהם הוא מרבהם הנה הם לרשמוט
שלאותה עשה ופיר איכר מפרט כי מה שאסרו לזכר פועל רשמיש ברכה' אחרים
והכל שלא יתקן דעת פאטה אחרית בעוד שהיא משמט . ולעוד דבר זה הוא
שאמרו בני שהיה צדק לרבותה שמפייס ואח"כ כוול מכלל דמי שהיה צדק
לרבותה איכור רשאי לזכר חפ' קודם בשלה ואם ספר ושמט עמה עליו אחרי מעד
לאדם מה שיחזו חפ' שיזק יתירק שכין חוש לאשה מנדין ל כשער רשמיש . ועוד
אמרו חרשין מפט מה הויז מופט שמספה כשעת רשמיש ואוקמוה צדקהם
שמספה במילי אחריתו . ומה שהיה מנהלספה נעכסה ספח שמעט בפיוטו
שלא היה ממרק כל האכר כשעת רשמיש כה למעט קטנת ממון . ודומה כמו
ספואו עד ספרים שעשה הדבר מאוס שאין מתכוין לזכרתי . והטעם כי שלא
יתקן דעתו באשה אחרת כך שמעט ולא נתישכ עליו לפי שאין הטעם דמה למעשה
לו היה עמו מפט שאיכו חסד לזכות מן הטעם ואיני עשה לא לזכר חסד כלבד .
ושעשה עוד כפדוטו ס מנהל ספח על טעם שכמה קאמ' כל' עכשו מנהל חות
לכורך רשמיש נעכשו מכסה חות למ' שלא היה מההך באות מעשה ודומה כמו
שכפואו עד ס' דומה כמו שהכשית קטר ועשה כל כך ומעח את המעשה כל כך
היה מקצר דמנהל רשמיש וענה למה חפ' יכח הטעם לכל המעשה . כימה שלא היה
מספר עמה לא כחפ' הנהל ופ הוא מחות הטעם כדי שלא יזכר קול האשויס
והכשויס שמע כנס ולא ישמע קול המטמין כסדר . ופ קודר המעשה מן הטעם
הזה הוא כדי שלא תכנס שום מחשבה בתוך המעשה . לא שיש לקדק על זה חפ'
א"כ לא היה מטקה עצמו על הכטן וכבר אמר שכל פה קטן כשכר שמהין עלתן
על הכטן חוון להם כעם זכהם . וזו אינה קטיוא כי כל לזכות קדו אין כל המעשים
שהן לשם שמים עוסיס הם . ומי שמאמר את עצמו שיוכל לעשות כך ולא תכנס
עליו מחשבה אחרת והוא מעקה את עצמו כדי שתהנה זאשה מן המעשה ותהנה
תלה מתכוין לעשות מצוק ועשה אותה עקרה מוקן לו שצו בעניס זכהם ומי
שאינו כותב כעצמו בכך ומנהל את המעשה כה להכל מן החפוא ופ הוא ששר

מצוה והנה מוטק ל שכרו ככפס יפסיס . וגם הוא ככר חודיע יאנה את הסעס
והנה דעס שם כמות עמו על כך . ועוד טמפני כפידתו כי מעלה טפח ומכסה
טפח ימאם בטעות . ועל הקיור שהיה חוצה קאמ' ס אף כשער רשמיט היה
מצדו לחצו ומעלה טפח טפח מאדעס הקיור כשער רשמיט ומכסיו ס לאחר
רשמיט ודומה כמי ססאלו עד שיהי עוטה המשה ס כחוק סאדס שחוק נכסע קין
הער . וכל זה כדי שלא תכנס עליו שום מחטבה אחרת . ואעפ' שיש כשען הקה
טפן כשעור שיקר כוטר לכך הנה . ודומה זה המשה ימחו כנע' דכע מערכא כר'
יוסי כר' חלפתו טכסס אתי כמות חמוס כשעור כעל' ודרך סדין כעל' . ואתו
הטפן לא היה חלף כריו עלה תהא כוטר עלה לשם מצוה כלבד . וכע רשע מסר
שאמרן כך הוא פרושן " כע אפוסה אין אתה כהך למ' שאנס את המשה והולך
חמוס כן לא אף מוי שאנס את המשה כשמיט . וכן טפן סמס' כלה מפס מק הויין
ל' לאדס כעס כעל' מומין מופע טהוא תכעג ואיכא סעבעלו פ' שאינה סוררר
ל' ואעפ' שחוק כחוק לה ול' יהושע חנומ' מפס טה שאלות כשער רשמיט אפוסג
אפ' זאיס ססדו חנה ואנס חנה " וכן אמרו כמס' עידוסן כל חכוסה את
אשתו לרד מצוה נקרא רע שכ' נס סלפ' דעת כפסל טוב . נמצא ס חאנס אסר
אף סזטר עלה אס יהא סק' לחוק משה יסיס ואח' וכעל' כע סכואה כמטמטע
ואפ' און כדעת לענה והססס מופע טהוא כעו סעלת זכות ואיסן כסעלת
אישות . ככנה פ' ככ כנה ואעפ' שאין מאמר מן הכנה . כע חזרה שחוק חרבון
לכבוד גורמנה ל' אשת . ויכ' אפ' כשתי שיו טהוא מתכונן למו וכדומנה ל' חזרה
והוא סכור כי היא חרבתה . ויש סטואלן למה הפ' אה' יש מין הטכטוס אק' כע ימות
אהר' ישק' אבי טה' ל' חל' סכסון וכדומנה ל' חל' למה . ול' טהן לא פתק' הערה ול' לא
טאסרה כדק' חקי מכות . או כעו אפ' טה' עלה טעכרה כאוטה הללה . לא אק' טה' אה'
קטיף מואחר טחא טוג' והוא סכור שהיא היא קמותכונן איה לעק' טה' מורד ופוע
לא מחוורתא כעטא קמו . כע מודדת ואמרה ליה לא כעטא לך ואעפ' כן חור
מטמטענה הרי היא חל' כעו זוכה ואפ' מרשנה . והכד' ח' אחרת כע מכה
טק' מעק' קוטסין יוס וללה הכיאה הדיא אינה חל' זכוב שאינה מיטך אהבה . כע
טככות שחוק סכור או שהיא סכורה זאין טס קט' אהבה . והה דס כמטה זכור
יין והכוס יקח לב' סע' עושת חלב שלבו לענה ונמר כדעתו לעטור ואח' הוא כח טעל'

כפי שבנוכח כחשך פירש' למע' שהוא משמש עם אשתו והוא נוהג דענין על אשה
אחרת ואפי' משותף שם . כע חזקה שהיא הוכעת כפה קרי היא באנה ואסור
לקיימה . אבל מי שאשתו מרסה אותו כדברי רבנו ומתקטכות לבש כה שיהיה
דשתענה ויחזק לה על מ' אהל שיוצאן ממנה צנים חסמים ונבועם כלואה אהן
ששתיה סן לעקב ויצאה ממנה ישכר ומכע ישכר יודע כינה לענים וקטנותה
שאמרין שאלה ומדוחקת בשעת השמיט היא שהרי לזה אמרו ש שאלה היתה חספ
כלת מחותנה ואעפ"כ היה יעקב אביה נחלק לה לא שעת השמיט מיוחדת רצויה
היתה לפי " ע"ל שהיא קדמה לתעלמה שסותק על שלא היה אהב אהב יתיה
ברחל אצל ממ' לא היה טובא אדם . וכל אלו כע השע מדות שאמרן אפי' ירדיו
כהכין לכה ורכיב שאין אשתו מתעבדת והוא סדך שתעבד גלגל אם תלך
מתעבדת על אשה אחרת או שחיתה חוסה בשעת השמיט או שיקו כה אהת מכל
המדות שהזכרין פוגם איתה ולכונן את עמו שהיא סקרא מורד ופוטע . עוד ישענעם
אחיהם שהם קבלין את המעשה ומקלקלן אותו מפסידן את שכרן והקמה שפי' כנה'
א"ל יוחנן בן דהטאי ל' דבהם סחו ל' מלכא השה חזרין מפע מה חוזן מפע שהפס'
את שולחנם פי' שהן כוהנן כו כמעשה הכהונה . סומין מפע מה הוויין מ'
מפע שמסתכלין באותו מקום . וי"ל מפע שמסתכלן עם כשעה שהם דופס למע
אעפ"כ כשעת המעשה הוא מצטע את עצמו או כיום מאת פל פלנית ונס כללה מכבה
את הער טון ששה כן פסוק לשמיט כזה את עצמו נסחך כה מסוג הסקר וכל טכין
אם מסתכלן עם שלא בשעת השמיט שהוא מסוג הסקר והוא שימוש יצהר כעלמו
כאשר פירש בשער הסהשה " ולאין מפע מה הוויין מפע שכושרין
באותו מקום " . מרשין מפע מה חוזן מפע שמסתכלן בשעת השמיט " .
הראשונות מפע שנהג כה מעשה הסקר והרשעות שנוהג דעת דתשה אחרת . אינשי
מפס שעה את המעשה כען זכות שאינו מכונן לו נעושה . ומש' ל' יוחנן אין
הלכה סוחין כן להכאי לא כלמה שאדם חכם לעשות כהשתרע שעה משל לדך קטן
מן הציד מ' דמשמ' דמוותם לעשות כן לבתלה . כל שאינו לא על הפסדת שלחן
בלבד כדאית' בשמעת' דתתאי לקמיה דרב אל' שלחן ערבתה לו והפבו אפי' לו מוח'
זנא יוכיעת דמשמ' שמי מקבא להפסדת שלחן חיוו אסור " ודוק' על הפסדת שלחן
לכך אכל עלה אחרות אעפ"כ שאין עדין עלה דין חמור ממ' איסור יש סתן סאטר

כ
כתיב

ל' אמה

אמרונו לפי שאסור לאדם לפר כדכה' אחרים עם אחת בשעת השמיטת אלה אפי' קן צדק הרשמיט או אחת צדק לבונה . וכמו' חנוכה אמ' סעד לאדם מה שיחיו אפי' שיחה יתרה שכן איש לאשתו מנדין לו כששתהין . וכן המסתכלין באותו מקום עובדי על הצנע להם עם אפי' ומעבד את הבורה מעל פשו וסר' בעבור תקיה יראת על פטבם לבלי תקטאו . שכל המעבדים חוכו חמא וכל שכן הנוסקין אש כהן כל און ועוד שעוברין משום כל תקבון את פטותכם כאשר אמר' האומן דשת מור' בקרנא דאומנא עובד משום כל תקבון ורכ כהנא דהוק מיעבד שוטיבא על פמיה וא' רב שקלא דלא למרון מיכל אכל וקא עבד משום כל תקבון וכל שכן האד' אפי' הולתן עמון שחתרו אומ' אפי' דוק בשאינה כסיה עלון והיא מתכבדת עמו לדעת פ' פ' אפי' אכל אפי' חזק ספר אותה באותה הפכה וראי אין זה ככל מן החמא ואפי' קורא עלון פ' כלא דעת פשו לא טוב שהרי אמרו ואן בגלים חוטא זה הכופל ושונה " והקשו עלון והאמ' ר' הש' הדוכה לפשות כפי זכרם וכעול וישנה ותכא באן לדעת באן שלא לדעת הרי זה שופל ושונה וכונע לפשות כפי זכרם וסון שהיא עשה שלא מדעת כקד' חוטא . לוי שמנסה את דעתו והוסך עלתו שלא מדעתה כפי שהיא חוטא . ויש מי שאומ' בני שחוסך שלחן כשהיא רוצה לתשמיט אפי' שהיא מוכרת ספיכה שולתן מונע מה שאין כן ככופל ושונה שלא מדעת של השולת על א' כחה היו ואסור מפ' שהיא בעלת זכות . והראיין על זה כיהאיה שכתה לפ' ר' וזוהי שכתה לפ' ר' שאומ' על דבר דומה שלא היו קן כוזות ואפי' התירו להם . ואפי' אומ' שאין כאן ראייה מזה שאיפשר שנתנה להם פ' רוצו לא שכתה לדוש אפי' היה איסור כדכר אפי' לאו . וכלשון המשנה ל' אסור לפשות בן שום דבר שלא מדעתה פ' שופיים וזכר . שפכו במסכה כלה הוא לעטה והיא לפעלה זהו דרך עמות . שמשו שפיקם כאחד זהו דרך עיקש . ואפי' שאי האל על מה שאפי' ככות' יצר תבוק ואשה תהא אמל דוחה וימין מקרבת כיון שנתנו חכמים מלתעון לב' איש ואיש כפי כחו וכפי תענוג כמו שהיא מסר' ככתוב' מה תקיה עוד דחייבה שמאל והקדמתה מנין . נשיב ונאמר כי מכל דעה תוכן הענין שאלה האלה וועדה פשו תתלה מה קן יצר ואשה ט' יש תועלת פתרון בענין ואחר הפתרון נשיב השו' האלה . יצר' ואשה אמרו כפר רוכס שפסק י' מי שאומ' יצר הוא הרשמיט ואשה היא שחר עסקי האשה כפי מאכלה

ומאיתם ומלבושיה ותקטיטה שלא יתגלו למלא כל רכושך אך יגער בו פשע
ופעמים פן תבדיל שולל עליו " גם תעל וצריח שלא תעבר עלו כי חן רעה
חולה כדעתה היא כחשך המעול פלגעה . ויש מי שאומר כי היא היא חתומי^ש
והיזר היא שחר תחנת העולם שימאור הדדים כסודן ולא מלא את כפתו מוזן . וזו
היא דחיית השמאל . אך תהא הקדחת היסודן שואכל לעבו וישיתה למאון ויראה
את כסאו טוב כסמל ולא הישגה את גצמו כדו . לצד את פגמו כמו שאמ' במקום
אחר על המצער עצמו מן היין שנקרא חומא וכל שכן המצער עצמו מכל דבר
וע' אמו כיכוש' עפר אדם ליתן את הדין ותשכון על כלמה אדווענו ולא אכל
ממנו . ל' לעזר הוא מבחקה טון כבסיק וזכין סדן מכל מין חרז חומרה
כשהא . הרי טע הסתדועס האו נאמרו עלתן וכן ככועס . ויש לגמור מהקלע
וחכמה ומשפחה למור כי חתומי טחך שיהא בו דחי השמאל וכן אמ' במקום
אחר אבי קטן יש בו בחדים משכישו רעב מרעבו שבע . והזכירו את חדר
על פנן לוד שקסך משכבו של לילה למשכבו של יום וכבשל במשק בית שבע
ט כשכל שקטטפ את יצרו מאת דבר העוה ליו " ערה שייכרסוסת העלה
ונאמ' כי אמות הדבר שנהבו חכמים מדת העוה לכל א' וא' לפי כחו . והאחד מקן
הטולן ככל יום נאיפ' טעלהם נאמר שהקח האמאל דוחה למעט מקן מרשה
ומדעיה כדו שלא יתעבר יצרו עלו סולחית תאוות . אכל מעשת תה ודאי אין
למעט חזרו אמרו ככות' אשר פבו יתן בעע זה המושמש מיוטת מערכ סכר
לע' וכל שכן מן העובות האחרות של זמלן ועל קטן . עוד אמ' כי השכירות
שמהו חכמים למלא תשקה התה הן שאיכו רשאי למעט יתן תלא מדעיה ואס יתן
ל המעשה יהוא הרשע כדו לחוסיק כי היא הכט שיה מן הככות שאמאלו להכל
מן העכיה . ועל קדרך יהוא הזקיהו שיעמוד כקד יסח ולא מלא כל יתאוות
כדחיית השמאל ותהא טה הקדחת היסודן כדו שלא תבטל שפתו כי שמת מותך קבע
את יצרו והלמו שמו תבטל מצות . עוד נאמר כי העכות שנתח חכמים על דרך
הסדס קבע אחס כי אמרו דעה היא שחיה מתעייסת מכעלה ככך לפי שהוא
כחו ותעמונ . אכל אם יראה שהיא מן מסקת אותה מעשה והיא עכיה לבך
כהשתדלותה עלו וקתק טטה לפעו הרי הוא חיות לשמחה כדבר מצוק כשה
אמרו טעסחים אמרבה חייב אדם לעמת את אשתו כדבר מצוק אפי' שלא כעשת

שענה ואש' היא מעשרת . וטהור צבסה לזות משנה קאמ' ואמ' כולל הודע
כאשר שהיא ידחת חטא ואישן פוקדה סדרה חוטא שז' וידענכ' שלם אהלך ונ'
ואו סענת שענה לאוהבתא היא שארה כסותה ועוטה לא יגע . לא לאו אפי' של
כשער געטתה וכשהיא עבדה לזות משנה . ועד אמרו חייב אדם לפרוד את
אשתו כשעה שהיא יוצא לדרך . ואמר' קתם אפי' כשעת וסתה . מט' כיון דססית
דרכן כמקום מוסדה לא גזר . ועו' אמ' כמס' כלל יהי עשק אדם ויהיו לעבס
ישנה חפץ שמים וחפץ אשתו . נאלהן חפץ שמים יסור מנעתו לעבס אפי'
פזר סך לזכופים ונ' ואלהן חפץ אשתו לשמחה כמכונה זו ככל עת שהיא עבדה
ל . על כן הזהירוהו שהיא חשמה דוחה והימנן מקדשתה ויהיהו לעבד על
המודה וישאכנו אחתה אל הכלל העלם ויורד בעבוב . ועל כן עדין האדם לשכר
את החומע ולהכעש את יצרו בדחיות השמאל כדי שלא יפא להו איסור ויגע לעשש
ורחיק לרכות מ' שהיו חסיהם ונאהם והיו נדהן את עצמן ככמה נהם והיה
מהם מי שלא היה דוסה לזכות במלבושים נאים כגון ל' יהודה כר' אשוי . והיה
מהם מי שפירש נחשתו אחר שקיים מצות פדה ורכיה וכל א' וא' היה נדר את
עבמו לפי מה שהיה מסר את טבעו . ורואה כמה תקנת . וכך אמ' בזנה על עין
היצ' חברהם השלם שמו ושלם נאמ' כר' סת' י' דרכי אש' ופ' אויביו ישלם אתו .
דוד עשה עמו מלחמה וראה שלא היה יכול לעמוד בו שמו עליו והרע שז' לביחול
נקרבי פי' אהבם השלם עמו היה יצרו כך וטבעו כוח וערכ' ולא היה צדק לשוה
עמו מלחמה כמו שאמ' בעהם כדלה חכמים שלא היה מולך אלה על רמ' איבהם
ולבסוף איבהם שהמלכו על רמ' איבהם שהוסף לעמושלה על עת חזעם
ועל אש' שנים ועל הגויות . אלא חוד היה יצרו לעולם קשה וחזק והיה צדק לעשור
עמו מלחמה בכל יום וכיון שראה שלא היה יכול לעמוד בו שמו עליו והרע . יש
מי שפי' הדע כהעטות וכשקין . ויש מי שפירש שפירש מן האשה לעמה כי כחה
שמתוך ההיתר הסיתו את האיסור כדאמ' משכישו רעב ימקבו טבע . וכך כדסה
זה וכך כדסה זה כיון שראה יצרו מהצבר עלו שם את פמו להכעש ולתס עמו
כדי להכעש ולסחט . וכן כל האדם צדק כן כל אחד ואחד לפי מה שהיא מסר
ואע' רואה הצר הגול והשמור המעלה והדרך הטוב להכעש היצר הוא רעבון השש
עמושט הטקעה והעבובתה כמאל' וכמה שהיה רק עיהכדמין ההק' אבות ורחל

סא
יגולד

החמון למוי שהחמין ערסם לו והוא כל מועט שואכל יהא מתקין ומתכל יפה
יפה בעשור אשה יערב על ויהיה נכסו מקבלת ומתפייס כמועט מאיסו ולעולם
יסת מועט מכדי כרס ומקלמת האורע . ולת ישתה יין כי אם מזון מאי יפה כה
שלא הסדק לעת עלש . ועל זה הדרך אמר רבותי סעודה שהחיק משוך ירך מומה
נשתו תקבות גדולת יע בעטן חזה האחת שלא תמיקן חסלתו והשתה היא כשע
היצר ושכר יין זה הוא . וכמו שאמרנו בסעודה כן הדרך לכל האות שבעל
ותעמקנו שלא ימלא אדם מין כל האות . ואיך נאכל שיטמור אדם עצמו מן
המחלים שהדימטר כהן שהן מתיקין אורח . כי האוכל רבים המזיקין אורח
ואיפשר לו זולתן הרי הוא פשע כעט ופשע כעטו מפט שהוא הולך אחר תורת
ואיכו חושש על אכילה עטו והוא היה דרך היסוד ועצת הסכלה להסית מדרך
החיים אל דרך המות וידע כל המדבר שאין דרך למהר עלו אל מדרך חיה
ופתח דרכו מן המותר אכלו ואם ישמור את הפתח איכו סדק שמור אחת וכבר
ערכה הכל לפיך כהלת השער חזה . כי דרך היועץ הכל על זה הוא מיעשה
למלא תחיות מן המותר לו ואחר הדעל אורח בחינה והרשע את נפשו להיות שוקק
כל שתי ולחיות שורגת אל רעבון . סיהר אל האיסור הקל ומן הקל אל החמור
כאשר אמרת לך . ועל כן תהיה בחינה ואם תצור בו את עצמך ותמש
מתאמתך מן המותר לך מוכח אתה שלא יסיתך עוד יכרך את האיסור כי אם
יעלה על לבך דבר איסור מיד אהיה יושא קו לעצמך כמותר לי טא התי באסור
ל לא כל שכן וטון שאהיה יושא קו כה עלך מוכח לך שאהיה פורט מן ההיה
וכל שכן מן המעשה . ואל יתעצ האדם שבו נפש פן יתלש לבו ויתקלקל טבעו
ויהגבר מוחו ויהיה חסדו מרובה משכרו ט יבטל מן הערה ומן התפלה ואם
ילמוד לא תהיה תורת מעוטת ולא יחטט להלכה ולטובל האנושה לפי שאין הערה
נקטת אל מותך שמחה ואל ימנע עצמו מעט שמחה טובה ומכל הטאות טובה דק
זיהו שש פקוחות כפי חיצר ויהיה נזקד עלו כן ימלא כל האותה ואם יתלש לבו
על מניעט אבילת מוכ לו שואכל שטעמים כיום מעט מעט ואל ימלא כחסוד מעט
אחת ואם לא יזמן לו לאכול שטעמים כיום ויהיה אכלו מן המדקה חות המיעבות
את קלב ויאכל מהם מעט להחזיק לבו . נס אם יחזה בעצמו ונכנס שיהיה
כהך לדתנות יום או יומים כשכוע יתענה הכל לפי תקנתו כי חיוט כהתענות חזון

צהר ל טקח קדוש וכלבד שלא יכעל מן התורה ומן המצוות כעבורו . וכן זכובע
שהיא חמור התורה לעדור את עמיה עד מן העבודה באשר חמ' כובע חיל שבע
עד הכר אמ' חסמים שהיה יבדוק מקטרג טען כל הלילה ואומ' ל אתה פכוד והיא פכוד
והאשה טקטת כבעלה לך ובעלה והיה קדייה כבעלה . קפך כובע ושבע ככנר חיל
חי יא חס חשה זאת . ולמה חמ' עכבי עד הסקר כי כל האדם יוכל לדעך קצת
שהיה כובל חס הכבעו או חסכובע . ואנחוחה שאין טוב מן הכבעה ורעטן
הכשב שזער חלה . ואם יבטורך שור אל השכובע ישבע ויקיים כעטן שאמ' דוד
נשפעת ואקיימה לשמור מעטני כדקך . והחש לבחנהם שושמור האדם ארץ
שש מכל מה שאי נא טען . ואף יומעט ראיה ממנה שהוא טען ואזיקרא כובע וכיטן
כעטן שאמ' על אזהרה חש שהיתה חשת חיצת ולא הסר כה כל ימיו ואמ' עליו סנה
סוב חרס מה שלא הכיר באשתו . ואם ישמר שבו נמצא למי שמור ומהך שיהיו
לבו ועטו שמוהם נמצא כל שמור כיעל יה' ג' חושם סאדס קטין כנמר ואם
החיות והחש כה והחש ואם יש בו חוש קל כי וכן הוא מעט את החש והוא
חוש העמם איכר א קחב לחוש המתנה כמו חוש החלות ט הוא מוכיח מיד אל
חוש קלב וחוש הלב מכח אל החש וטעמ' הזהיר הכת' ולא תתערו אחה לבכ'
ואחרי עינכם ואחרי באעה שטא ולסאנתן סרסורין דחטאה איכון . וכך אמר
החכם תנה כע לבך ל עשטך דכי תבדע . הכ' ל לבך ועשך ואמ' ידע דא
הל וראטון לב האשטן וכלם שרע ארס את יוצרו ויכר כחו ויחן לבו למי יעקר
נמוי ירא ומכותמו יעשה ומי הזהירו כמע' דוד לשלמה כס דעת את אלהי חפך
ועבדו כלב טלם ואם הוא נפלם משט כל חי אך נמצא הוא כלב כה וקל סמחטות
וידע כל יצר שאינו פירד מן היוצר ואינו מחוכרל כ כל מחוכר מונבל וכל מונבל
מחודש . והכורא ית' אין כו אחת מכל מדות הלה ט הוא קדמון לא יעובל ולא
מחודש . אך כו קבורא כח את הברא יש מאין . ואם הוא יש מחפכו ומרבו
לפנות מונבל וקבל שבו חס טוב ואם רע . אם יש אהת מונבל לא מפרדת ולא
מונבלת ולא מונבלת ט הוא כחין נערו כדאשיות ופךדמות ואסרא ית' הוא מקום
עלמו ואין עלם מקומו . והנעת דבר כאשר העלם חלה מן האויר והכל נככס'
בתוך האויר ענשין מוכו ואינו טראה להם . ואם דמה חכט' האדם כה הסחך לחומר
כיד היוצר להטופ את האוון מה שהיא שומטת אך דחוק חמל מן החלש כחוק מזה

מתעבב כי הושר העושה מלכתחומר אעפ ששוק לה הכל וקדם אתה יוצר
האומן ועל מעשה ידי האומן חוצצין לבטו ומפדין פירושו וממעטין לאות עש
נדחקין עליו אך הכורח ית' וית' לא קדמו דבר ויש מאין ברא את הכל ועל כן אין לבטו

חוצץ

ולא מפיר

ועל כן יתק החיאל

לבו כהוא רואה את סרחו

מק שאין עינו רוחות ואם יחטאן

חידים והדגלים ושאר איברי הנקף כלל

כוסת הלב הנה הם שונגין כעסוד כי הם כמו

סומא שאינו רואה ואוכל מה שישא לפרו כחוקת היתר

חו כי ירוק כבד יתקדם מכל יחשה כי הוא היה יורע שהיה חדים

עמוד כבדו ואינו ראוי לה נפש אך מי שהוא רואה מה שהוא תופס בידו

ואם הוא דבר האסור ואוכל אותו ואם ישמור יצרו ויקץ כפשו הוא נעש על אלה

שנא צול כן חמת הלב והחושטת כי הם רואים את כורחם ככח כונתם ושכלם

ואם יחטא כבדו ולא יבוטו מאמין ולא יכלמו מפני כבוד כורחם העומד לבגדים

וישזו פניהם לפני יוערם סמה צול ענשם כאדם שזוכר על

יוצת המלך לבטו שהעושה שלו מחובה וככלל ממיו

שהוא נספר מאמין ועובר על מצוה ט

ואתה בן אדם שום לבך

כל הדברים

האלה וראה את תבונה

ובחזק שמע

ואת עיניך

יפקח

ורחא

תמונת יוצר העומדת כנגד וראוי כי הוא בשמים ממעל ואתה על הארץ

ועש מרת מכל דבר רע שלא יהיהר אדם בוים ויבאלנה סומחה כלילה מסאן אר

טעם ס' יחיד זהירות מביאה לנה זהירות " זריזות מביאה לנה נקיות נקיית מביאה
לנה סהרה עהרה מביאה לנה קדושה קדושה מביאה לנה עבוק עבוק מביאה לנה יחוד

מטא

יראה חטא

מביאה לנה חסידות

חסידות מביאה לנה רוח הקדש

רוח הקדש מביאה לנה תחיית המתים

תחיית המתים מביאה עלנה

ליהו"ל - הזהירות

היא שהאדם

נזהר

ונשמר

קודם שיכא המעש'

לדו . והזהרות היא בשעת

המעשה שיעשה את

מכות כזהירות

ולאו על דרך

עצלה ואם

יכא חטא

לדו וכי

ויפרד

ממפן כ'

כזהירות

הנקייה היא נקיות

עש וכנהו מן הלבוך בענין

שאמרו כל הנה שגמא רב

על כגו חייב מיתה " הטהרה היא הכאת מכלל העמאות שושמור את עצמו מן
העמאות אם יצא בהן יתהר עצמו ויחכל תלו כטהרה קדושה היא קדושת הלב

והמחשבה באשר אמרנו . חסידות הוזהר לעולם משורת הדין בכל דבר סדר חסיד
וכל אלה מסורה טעמים שן המקראות כשקלם ידוש " יצו בשם ר' מנחם

כל

הקבוע

בארץ ישראל

ומדבר כלשון הקדש

ואוכל חלנו בטקרה וקורח

את שמע כבקר

וכערכיהן

מבואר

שהו

כן

השד"כ " יהי רצון מלפניך יהי השמים שגכה למוות המשיח ולחיי העולם הבא חסידים
עם כל ישראל " השלמון שער הקדושה " שגכה וחודאה לבוא עולמו בששור "

הס

הס

הס

הס

הס

הכותב נסים מעלכמן כהר אצרהס מעלכמן

04232